

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Landsthinget. № 242.

80de Møde.

Torsdagen den 20de Juni.

(Forts.)

Orsted (fortsat): Men jeg troer ikke, at en Reform i hiin Retning lader sig iværksætte uden betydelige Udgifter for Statskassen. Endog naar man blot vilde stille Sagen paa den Fod, at Embedsmændene fik en Betaling for deres Forretninger i private Anliggender, der svarede til Arbejdet, men derimod fik en forholdsmaessig fast Løn for deres offentlige Forretninger, i Stedet for at de nu for den Umage og Bekostning, disse paafore dem, maa holdes skadesløslose ved tildeels høie Betalinger for Forretninger, som skulle betales af Private, vilde det fordre et betydeligt Tilskud. Jeg troer, at denne Reform hører til de overmaade vanskelige, og at man ikke kan gjøre Regning paa, at denne Sag vil kunne gjenneføres. Naar alle de Følger, en saadan Reform vilde medføre med Hensyn til Forøgelsen af de offentlige Udgifter, komme frem for Thingene, er det vistnok et Spørgsmaal, om den vilde vinde Bifald. Naar der er nævnt, at Sportelvæsenet kunde meget simplificeres, maa jeg tilstaae, at jeg ikke troer, dette vil kunne skee i nogen særdeles mærkelig Grad. Det er vitterligt, at Sportel-Anordninger, der gribe ind i mange forskjellige borgerlige Forhold, have et vist vidtløstigt Præg, men dette lader sig ikke undgaae. Naar man vil tage Hensyn til Norge, som fik en ny Sportelanordning, — i Norge har man end ikke tænkt paa at sætte de hidtil sportulerede Justitsembedsmænd paa fast Løn — var denne vidtløstigere end vore Sportelanordninger. Disse ere i mange Punkter særdeles simple. Saaledes bestaaer Betalingen for en Skifteforvalters Arbejde saagodtsom ene i Skiftesalair, som erlægges ved Voets Slutning: Jeg har omtalt denne Gjenstand, fordi der fra saa mange Sider der er yttret levende Un-

sker, som have deres gode Begrundelse, og jeg har derfor troet at burde gjøre opmærksom paa de Vanskeligheder, som dermed vilde være forbundne. Jeg skal blot endnu gjøre den Bemærkning, at, naar Retssbetjentene slet ikke skulle oppebære Sportlerne selv, men skulle gjøre Regnskab derfor, maae de ogsaa gjøre Regnskab for de med deres Forretningsførelse forbundne Udgifter, hvilke ideligt stige, og som de ikke kunne taale en Forøgelse af, naar de blive satte paa fast Gage.

Wessely: Naar man henvender Betragtningen paa de Forhandlinger, som jævnligt finde Sted i de lovgivende Forsamlinger i andre Lande, naar man seer, med hvilken Hestighed, med hvilken Haardnaffethed der ofte finder Strid Sted, og naar man dernæst gaaer over til at see, hvorom denne Strid da dreier sig, saa vil man finde, at den ofte dreier sig om et ubetydeligt Pengebeløb, forsaavidt den foresalder under en Finantslov. Man vil da snart komme til det Spørgsmaal: er det da virkelig dette ubetydelige Beløb, hvorom Striden er, er det virkelig Tilfældet, naar Talen kun er om maa skee 500 Rbd, at den samme Forsamling med saa stor en Ivrigheid strides, om dette Beløb af 500 Rbd. bevilges eller ikke — den samme Forsamling, som uden videre Discutering giver Bevillinger, som angaae Størrelser af Hundredetusender eller maa skee af Millioner? Jeg troer da, at, naar man gaaer lidt nærmere ind paa Sagen, vil man finde, at det er ikke Pengebeløbet, hvorom der egentlig er Spørgsmaal; det er et ganske andet Princip, som ligger til Grund for den hele Strid, det er et Princip, som er alle dem vel bevidst, der tage Deel i en saadan Strid. Det er en saadan Betragtning, jeg tillader mig at henstille til den ærede første Rigsdagsmand for tiende Kreds (Schytte), naar han har fundet, at der kun var Tale om ubetydelige Pengebeløb af et Par Hundrede Rigsdaler ved